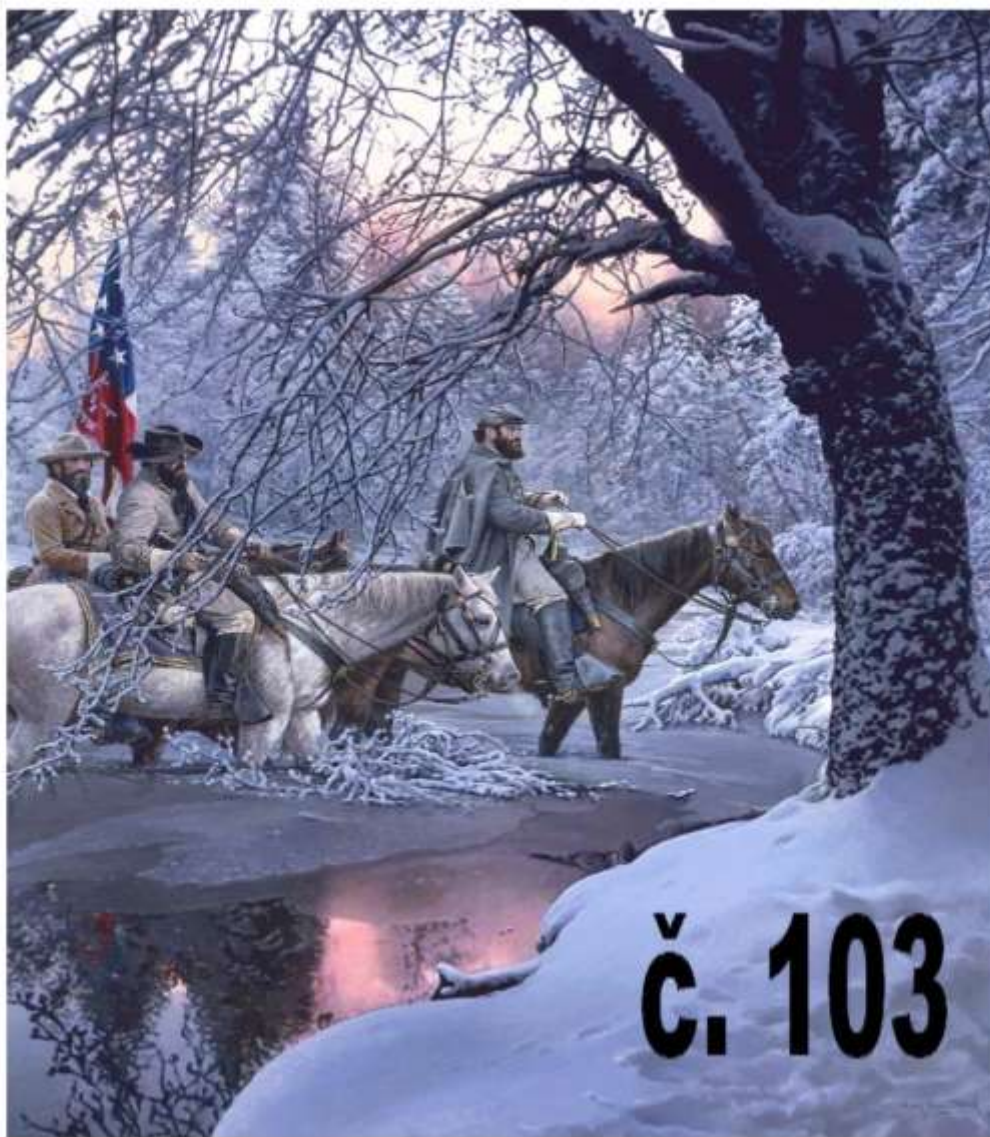
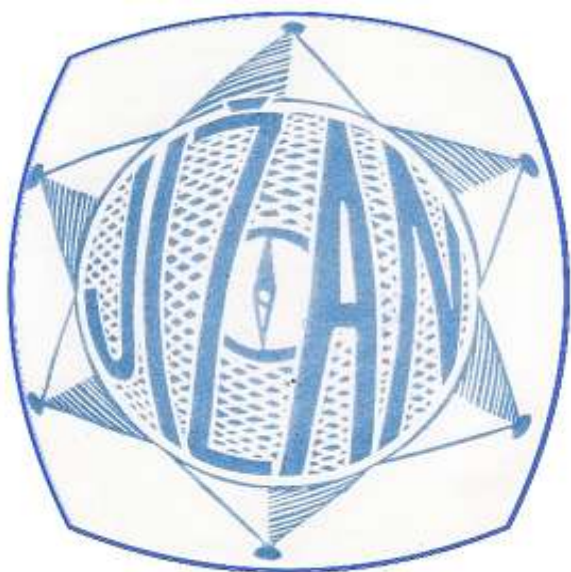

J I Ž A N

*JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK
JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
Neprodejné Nepřeposílatelné*

JIŽAN
Jožinův trampský občasník
Neprodejně Nepřeposílatelné
č. 103 Prosinec 2025

Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.

Adventní krajina je položena v mlčení, ztichlá v očekávání a jakoby ponořená do sebe. Stačí vnímat a mít otevřené oči a pak vplout do té správné atmosféry, do té tiché a vedoucí k zamyšlení a rozjímání. Takové ticho je dar, odhaluje iluze ve kterých žijeme a nesoucích realitu všedního dne i světa. Světa zahlceného informacemi, věcmi, nabídkami, zábavou, ale také třeba strachem z budoucnosti. Adventní ticho je lék, který vám dovolí vrátit se k sobě, ke svému srdci a své identitě. Prostor, kde k nám něco nebo někdo promlouvá hlasem, který se nevnucuje a nevtírá jako tisíce hlasů kolem nás, často lživých a snažících se vás zahltit, vyvolat strach a neklid. Advent je cesta k vánocům, cesta z vnějšího světa do vašeho srdce. Vzácný čas, který můžete promarnit, nebo využít.

Je to volba a rozhodování ve všem co může změnit náš život a určit třeba směr cesty, která buďto povede k prázdnotě nebo k zjištění, že existují věci, které se koupit nedají. Vánoce jsou nádherný čas kdy v duši dál přetrvává naděje, že svět může být jiný a ne jen ponechaný v rukou nemocných lidí. Adventní čas probouzí v každém člověku touhu po vlídnějším světě, po světě, kde je láska skutečně silnější než nenávist.

Veselé vánoce a šťastný nový rok... Stejná nebo podobná přáníčka teď znějí všude kolem nás. Je to prostě tak, závěr roku je tady a také období, které v sobě nese kouzlo klidu a pohody. Pro mnohé z nás jsou vánoce příležitostí zastavit se. Zamyslet se nad uplynulým rokem a sdílet vzácné chvíle s našimi blízkými. Je to období, kdy se ulice měst rozzáří tisíci světly, náměstí ozdobí vánoční stromy, provoní svažené víno, perníčky...

Budu rád, když si v předvánočním čase najdete chvíli na přečtení posledního letošního vydání Jižana. A závěrem mi pak dovoluňte popřát vám za Jižana klidné a pohodové vánoce, naplněné radostí, láskou a vzájemným porozuměním. Ať jsou nadcházející svátky i příležitostí k novým začátkům a nadějším do dalšího roku, který vám jistě přinese jak zdraví, tak i štěstí!

DŘEVORUBECKÝ OHĚŇ

Vysočině zvaném Bonanza. Příprava potlachu byla skvělá, počasí bylo skvělé, hudba byla skvělá, takže skvělá byla i

Poslední letní víkend 2025 se uskutečnil Dřevorubecký oheň T.O. Trappers v jejich romantickém místě na

Tak zase někdy příště...

Míša Tramp

pohoda. Velký dík patří pořádající osadě a všem hudebníkům, kteří nám zahráli mnoho našich krásných trampských písní.

LETOKRUHY 2025

Jak letokruhy na kanadskejších sosnách sedí kolem ohňů večerních...

Fakt jsme se těšili a nemohli se dočkat až nastane den D. Konečně a

my vyrazili směr Morava. Přes Potštejn jsme dorazili na osadu Ohio, kde jsme se na dva dny usadili v údolí u Hraničního potoka, kde bylo

moc fajn. Ale ještě než jsme dorazili k vlastnímu cíli do Adamovy rokle, tak jsme se zastavili na Ranči v Kostelanech, v parádním westernovém Saloonu, kde jsme se přivítali s kamarády. Protože neustále střídavě přšelo, tak jsme se utábořili nad roklí a pak šli dolů pozdravit pardy z celého

světa. S některými z nich nás už pojí letité přátelství...

Celá akce byla perfektně připravena a

ti, co se podíleli na přípravě, zasluhují nejen obdiv, ale i obrovské poděkování. Bohužel stále střídavě padalo z nebe

nezvykle velké množství vody, to ale nebránilo připravenému programu.

Soutěže, muzika, tlachání, prostě tramská klasika. Když byl za účasti přes 300 trampů slavnostně zapálen oheň, tak dokonce chvilku nepršelo...

V neděli při cestě domů jsme se ještě zastavili na Ranči, prohlédli si westernové městečko a také Tramské muzeum v Doudlebech.

CIPAJS

POSLEDNÍ CVAKNUTÍ SPOUŠTĚ

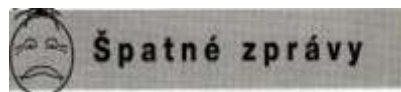

Středa 1. října byla dnem, kdy navždy osiřela spoušť frekventovaného fotoaparátu věčně usměvavého VLÁDI KOLÁŘE z Lišova. Bylo mu 69 roků a měl ještě spoustu snů a plánů, které už bohužel nestačil naplnit.

O jeho přízeň se dělili profesionální hasiči, ale také milovníci horské turistiky, cestovatelé, cyklisti, vyznavači kytarových strun i trampové.

Své přátele pravidelně zásoboval úžasnými fotografickými úlovky s přírody, zejména kolem rybníků a potoků, kam se vydával bez ohledu na počasí. Říkali jsme o něm, že je takovým neoficiálním následovníkem Lud'ka Mühlsteina, přinejmenším díky jeho úžasným snímkům ptáků a divokých

obyvatel těchto lokalit, na něž dokázal čekat dlouhé hodiny. Marně jsme ho však přemlouvali k uspořádání výstavy jeho prací – bránila mu v tom jeho skromnost. Také ze svých zahraničních výprav, které podnikal se svou obětavou ženou Věrkou, přinášel nevšední záběry, o které se pak s námi dělil při promítání doprovázejícím jeho vyprávění. Při pravidelných písničkových večerech

bylo vidět jeho štíhlou mrštnou postavu neustále v pohybu a s fotoaparátem v ruce – pro dobrý záběr byl ochotný udělat cokoliv a vylézt kamkoliv. Já osobně ho budu už pořád vidět na schodech nad salonkem českobudějovické Besedy, kde pravidelně sedával se svou ženou Věrkou.

V boji se záľudnou chorobou byl nesmírně statečný a houževnatý, všichni jsme obdivovali jeho nezdolný optimismus a rychlý start do běžného života po transplantaci kostní dřeně. Bude nám nesmírně chybět a už nikdo to bez něj nebude takové...

HANKA HOSNEDLOVÁ

35. TOULAVÝCH SRDCÍ...

dobrákem Kost'ou (dej mu Pajda věčně zelenou stezku) a dnes jeho následovníky. I soutěže byly víceméně tradiční, stejně

Kost'a kastelánem. Zato miliony jisker ohně vzlétly k nebi, a nesly naše vzpomínky

...se jako vždy odehrávala v předhradí šumavského Švihova, kam už po léta jezdí kamarádi na potlachy pořádané dříve

jako muzikantská squadra. Počasí sice moc nepřálo, ale to bylo všem fuk. Škoda jen, že už se nekonají speciální trampské prohlídky hradu, kde býval svého času

JAK SI NAHRABAT...

potok. A opět na zlatonosné Švarcově tam, kde se říká Na uragánu. Výtěžky sice nebyly nijak velké (podle toho jak měl kdo dobrý zrak), ale nahrabat jste si mohli i

veletoku. Bylo to kouzelně strávené odpoledne, které následoval stejně parádní hudební rumec u večerního ohně. Jakkak by ne, když to rozjel Bajza a jemu podobní.

mlhy. Ta k tomu patří také....

...bylo možná původním cílem těch, kdo vyrazili na velkou Zlatou horečku, pořádanou čert ví po kolikáté T.O. Račí

v jiných soutěžích. A co víc, poslední tropický víkend sváděl mnohé k poslednímu koupání v novohradském

Všem organizátorům patří obrovský dík za skvěle naplánovanou noc pod tisíci hvězd a to třeba včetně té ranní kouzelné

OHLÉDNUTÍ ZA ŇUFEM

Ačkoliv FEDOR SKOTAL ŇUF nebyl Jihočechem, jeho novinářské, literární a filmové počiny se spolehlivě promítly nejen do tohoto teritoria, ale do celého trampského světa. Bohužel ve čtvrtek 25. září zhasla svíce jeho plodného života a nám zůstaly jen vzpomínky a jeho široký trampský

odkaz. Ňuf byl novinář, publicista, scénárista a především pro nás – tramp. Jeho datum narození nese tři dvojky – 12.12. 1942 – a své třiaosmdesáté narozeniny již s námi neoslaví.

S Ťufem jsem se poprvé osobně setkala na Sluneční pasece pod Křemešníkem, kam jezdíval s Wabin Ryvolou, Jardou Studeným, Čajem a dalšími kamarády na úplném začátku 70. let. Tehdy byla aktuálně ve hře Česká tábornická unie, k níž se někteří z trampů přikláněli jako k další alternativě volného táboření.

Nekonečné diskuse, kytarová matiné, knihy a trampské filosofie naplňovaly naše tehdejší víkendy. Ňuf se jako novinář zapojoval i do tehdejšího vesměs ilegálního trampského tisku, jako byl

brněnský Tulák, Trail, Tramp, Zálesák a další. Objevil se i v Trapsavci. Oslovila ho i střídavě vynášená a zatracovaná Porta, podílel se také na festivalovém Portýru v Plzni, tak i v Ústí nad Labem s Kapitánem Kidem. Jeho zázemím byl mimo jiné internetový časopis Music Open s vysokou novinářskou úrovní, o čemž svědčí i zapojení autoři jako Míra Navara, Honza Dobiáš, Mirek Černý, Michal Jupp Konečný, historik Jarda Švancara, fotograf František Heřman, karikaturista Honza Krůta a řada dalších. Považuji si za čest, že jsem já řadu let byla členkou této redakce.

Nejvíce mu ale pomáhala svou oporou a konkrétní pomocí v časopise jeho žena Jana. Mrzelo mne, když bylo pokračování tohoto magazínu před časem zastaveno. Ale stále je ještě možné jej vyhledat.

Daleko širší spektrum trampské i netrampské veřejnosti zasáhla Ňufova filmová tvorba. Připomeňme si třeba televizní titul Legendy folku a country, ale nejznámějším se stal pak jeho třináctidílný televizní seriál Zvláštní znamení touha, který byl Ňufovým dítětem, ať už se jednalo o námět, prosazení tohoto díla v celostátní síti, scénář či o post tvůrce zvláštním světem trampingu. Opakovaně spolupracoval s kameramanem Karlem Slachem a režisérem Vaškem Křístkem. Ňufův štáb se pak vydal za českými i slovenskými trampingy i do vzdálené Austrálie a poté i do Ameriky a Kanady. Je škoda, že

mu nebyl vyměřen delší čas, aby mohl realizovat i své další plány na zeleném poli trampingu a jeho prezentace...

Hanka Hosnedlová

STOPÁCI SLAVILI 60 LET !

Víkend v polovině měsíce lovu byl zasvěcen důležitému kulatému výročí jedné z nejznámějších jihočeských osad - Jižní stopě. Již šest desítek let táhnou krajinou jak divný stíny a jejich jméno slyšel každý, kdo jen alespoň trochu přičichl k dýmu táborových ohňů. Stejně známé je i místo jejich kempu pod převísem na „Náhodě“

nedaleko Dívčího kamene. Romantické místo, které vám vpumpuje do žil energii pro další všední dny, místo, kde si říkáte: „Kdyby tak ty skály okolo mohly vyprávět.“ A ony vypráví, stačí pozorně naslouchat a rázem se dostanete třeba až do dob

I. republiky, kdy zde kotvu vyhazovali první vodáci, kdy se mířily první postavičky

v pumpkách a „náhodně“ vyhledávali pro tento kousek vltavského pobřeží přiléhavý název. Z uplynulý čas se tu vystřídaly stovky vyznavačů zeleného kádru, ale všichni měli a mají v srdci stejnou jiskru. A přestože všude probíhaly desítky dalších akcí (za všechny vyjmenujme třeba Jezevce), ani na Stopě

nezůstalo pusto. Provoz byl i na řece samé, kde dobrovolníci prováděli čistění po letní sezoně a tak se co chvíli neslo vzduchem

oboustranné Ahoj. Vaření jako vždy suprového guláše se jako na jiných místech ujal obětavý Lád'a, což mu konečně vyneslo

titul Krajského trampského kuchaře, placuku a služební vařečku. Gratulujeme!

Barevné listí a chladná noc už nahlásily blížíící se příchod podzimního období. Ale to máme ještě hafo akcí před sebou a věříme, že budou stejně vydařené jako tato šedesátka. Jižní stopo, Zlom vaz!

KRUMLOVSKÝ MARATON

Jako každý rok touto dobou i letos zveřejňujeme pár poznatků z vodácké akce již žije povodí Vltavy od Vyššího Brodu až po Český Krumlov. Že bývá vltavské koryto v letních měsících narvané k prasknutí, na to už jste si možná zvykli. Ovšem Krumlovský vodácký maratón, to už je daleko za

hranicí poklidné plavby.

Myšlenka, díky které se tento závod koná, vznikla před lety ve Francii, kde se konala

podobná akce. Krumlovští vodáci na ni jezdili a tak si jednou řekli, proč něco podobného neuspořádat i u nás, když zde máme obdobně krásnou řeku. V prvním ročníku stálo na startu šestašedesát závodníků, na letošním 35. ročníku už jich bylo skoro 1 500 na skoro 800 plavidlech. Je to takový vodácký svátek na závěr sezóny a zároveň se zúčastnit opravdu každý v jakékoliv kategorii. Od ryzích amatérů až po profesionální

elitu. Účast v kategoriích není nijak omezena, stačí zdolat 36, respektive 26 říčních kilometrů (pode místa startu) a zvládnout pak pověstné krumlovské jezy.

... a snad nebude žádným prozrazením státního tajemství, když dáme na vědomí, že do cíle úspěšně dorazila i pramice prezidenta Petra Pavla se svou

posádkou (se skvělým časem jen něco málo přes dvě hodiny). Už potřetí tak zde prověřil nejen svou skvělou fyzickou kondici, ale též své ochranky, které prý původně sliboval pohodovou plavbu po Vltavě.

(z denního tisku)

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

KAUZA LOST CAUSE

Termínem LOST CAUSE (ztracená věc) je označována ideologie vyjadřující přesvědčení, že věc Konfederace byla během americké občanské války hrdinná a spravedlivá. Zdůrazňuje rytířské ctnosti jihu a teorii o nadřazenosti bílé rasy. Porážka zničila jih jak ekonomicky, tak i psychicky. Před válkou na jihu mnozí hrdě věřili, že jim jejich vojenská tradice bude v nastávajícím konfliktu ku prospěchu. Když se poté tak nestalo, pro vlastní útěchu uváděli faktory, které nemohli nijak ovlivnit – především fyzickou

velikost a ohromující sílu nepřítele. Zastánci výše jmenovaného hnutí odsuzovali éru rekonstrukce jihu, kdy bylo strategií politiků a spekulantů ze severu získat po porážce jihu i politickou moc. Mezi principy Lost cause pak patřily především tyto body:

- Stejně jako se státy rozhodly vstoupit do federální Unie, stejně tak měly právo rozhodnout se z ní vystoupit. Tato argumentace tudíž zdůrazňuje myšlenku secese jako obranu proti ohrožení jižanského způsobu života a tvrdí, že byla porušována práva států ústavou zaručovaná. Tvrdí, že každý stát měl právo se oddělit, což sever důrazně popíral. Ostatně – každá ze stran vlastně podporovala práva států nebo federální moc jen tehdy, když se jim to hodilo. Příčiny a důsledky války byly zmanipulovány a mytologizovány tak, aby vyhovovaly politice v minulosti i v současnosti.

- Byla to tedy hlavně obrana práv států a nikoliv otroctví, která byla hlavní příčinou, která vedla 11 jižních států k vystoupení z Unie a tím i k válce.

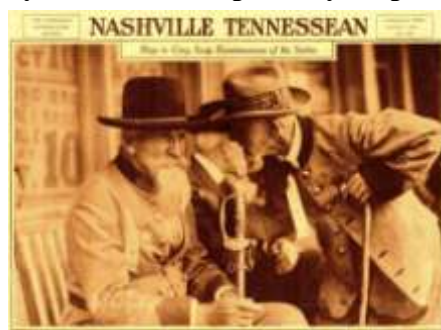
- Secese byla spravedlivou reakcí na agresi severu a jih musel bojovat za svou nezávislost. Samotný akt vystoupení byl prý tudíž legitimní, jinak by se všichni čelní představitelé jihu automaticky stali zrádci USA. Dokonce pozdější zakladatelé Ku-klux-klanu byli líčeni jako novodobí rytíři, kteří se pak chopili jediného dostupného prostředku k nápravě křivd.

- Sever neútočil na jih proto, aby zrušil otroctví, ale jeho důvody byly ekonomické.

- Otroctví bylo vlastně pozitivním dobrem.

Pro vlastní otroky bylo dobrem, protože jejich život byl mnohem lepší než v Africe nebo jaký by měli jako svobodní na severu, kde docházelo k četným protičernošským nepokojům. Poskytnutí volebního práva osvobozeným otrokům pak bylo přímo politickou katastrofou.

- Vzápověď jižanský kavalírský ideál a šířila obraz rytířského plantážníka, jižanských krás a hodných šedivých veteránů Konfederace, kdysi rytířů v poli a v sedle. Tyto symboly pak jihu pomáhaly obnovit jeho rozvrácenou civilizaci.

Už v r. 1881 vyšla kniha Jeffersona Davise *Vzestup a pád vlády Konfederace*, dvousvazková obhajoba jižanské věci. Jiné studie oslavovaly konfederální partyzány bojující za liniemi Unie (N.B. Forrest, Turner Ashby, John Singleton Mosby, John Morgan...) a generály Leea,

Jacksona či Johnstona představovaly jako ctnosti jižanské šlechty, protože bojovali čestně a statečně. Sám Lee, ve svém rozkazu na rozloučenou s armádou Severní Virginie, utěšoval své vojáky fakty o ohromujících zdrojích a počtech proti nimž bojovali (...“Mým jediným cílem je teď předat, pokud to bude možné, pravdu potomkům a učinit zadost našim statečným vojákům...“). Na druhé straně většina severanských vůdců byla pojata jako generálové s nízkou morální úrovní, protože vystavovali civilní obyvatelstvo ponižujícím činům, jako byl např. Shermanův pochod k moři, kdy z „podlosti“ ničil majetek. Vypálení Columbie v Jižní karolině nemělo žádný vojenský účel, mělo pouze ponížit a ožebračit. Největší úsilí poražených povstalců pak spočívalo v šíření myšlenky, že věc spravedlnosti, svobody a rovnosti utrpěla násilím a křivdou, když úsilí o nezávislost jihu selhalo. Tvůrci Lost Cause se ale prakticky snažili ospravedlnit vlastní činy a umožnit všem bývalým konfederátům najít na neúspěchu i něco pozitivního. Svým dětem a budoucím generacím pak chtěli poskytnout „správný příběh“ války. A to se stalo základem vzpomínkových akcí mnoha bílých jižanů po jejím ukončení.

Pokud ale dějiny píší vítězové, jak si tedy vysvětlit, že sever přes půldruhého století mlčky přijímal pojetí konfliktu očima poraženého jihu? Proč? Proč strpěl, aby se v literatuře i filmu prosazovala verze poražené strany?

Intenzivní vlna postkonfедераčních aktivit se vzedmula už během I. světové války, kdy začali vymírat poslední veteráni Konfederace a začala probíhat větší snaha o zachování jejich památky. Později, pak obdobně během hnutí za občanská práva v 50. a 60. letech.

Budovaly se pomníky, které se přesunuly ze hřbitovů do měst, dějepis se vyučoval tak, aby budoucí generace jižanských bělochů věděly o „opravdových důvodech“ proč jih bojoval ve válce. Jak už bylo řečeno – věc Konfederace byly líčena jako ušlechtilá a její vůdci a armády jako příklady staromódního rytířství. Upevňovaly se ideály starého jihu a přinášely pocit útěchy novému. Tím, že se věnovalo obrovské úsilí oslavě vůdců i prostých vojáků, se zdůrazňovalo zachování cti pro jih. Dalo by se to nazvat jedinečným jižanským smyslem pro tragédii dějin. Povinnost uctívat památku mrtvých se pro jižany stala jednou z prvořadých věcí. Jižní státy dokonce vytvořily vlastní důchodové systémy pro veterány a na nich závislé osoby, zejména pak pro vdovy, protože žádná z nich jinak neměla nárok na penzi z federálního důchodového systému, což velmi napomohlo zmírnit chudobu, která jinak v regionu převládala.

Celá dlouhá desetiletí, vlastně až dodnes, byla bráněna integrita válečné vlajky jihu, před těmi, kteří trvali na tom, že její používání a vystavování je nevlastenecké a rasistické. Romanizace Lost Cause je třeba zachycena i ve filmech

nevlastenecké a rasistické. Romanizace Lost Cause je třeba zachycena i ve filmech

Zrození národa, Jih proti severu, Bohové a generálové (který snad nejvíce oslavuje generály Leeho a Jacksona) a také v nesčetných westernech....

<https://www.youtube.com/watch?v=ehtiJH3EOHo>

<https://www.youtube.com/watch?v=S3E2FdedPwU>

V podstatě lze ale paradoxně říci, že kauza Lost Cause vlastně usnadnila znovusjednocení severu a jihu. Někteří sice zůstali nesmiřitelní, ale jejich vliv v jižanské společnosti klesal. Lost Cause poskytla úlevu bílým jižanům, kteří se obávali, že budou porážkou zneuctěni. Během doby byla ale v podstatě přijata všemi, kteří ji považovali za užitečný nástroj ke smíření jihu a severu...snad i díky těm neustále se opakujícím rituálům a oslavám. Pro většinu jižanů se stala ospravedlněním a obnovou, stejně jako celá řada veřejných památek, díky nimž si mohli upevnit svou hrdost a amerikanismus. S přibývajícím léty se už vzpomínky na konec Konfederace tolik nezabývaly truchlením nebo vysvětlováním porážky. A díky samotné hrdinné prohře poskytoval konfедераční voják vzor mužné odvahy a oddanosti. A tak nakonec legenda o ztracené věci posloužila velmi dobře celé zemi.

Z materiálů na internetu sestavil JOŽIN

DUŠE TULÁKA

Tramping

Tramping je krása tvého mládí,
veliká dálka prašných cest,
tramping jsou věrní kamarádi,
je to zář slunce i třpyt hvězd.

Tramping je zpívající řeka,
narudlá v záři večerní,
tramping je děvče co tě čeká,
je to tvé štěstí volných dní.

Tramping je plamen táboráku,
osadní sláva výročí,
tramping je déšť i barva mraků,
koufe i větru šleh do očí.

Tramping je zima v bílé pláni,
i malý kemp tam pod skalou,
tramping je místo kde jsme rádi,
i s tvrdým šutrem pod hlavou.

Tramping je krása modrých lesů,
mlčící ticho noční tmy,
tramping je vůně květů vřesu,
je to i oheň poradní.

Tramping je kamarádů cesta,
každého trampa věčný cíl,
tramping je cesta která nezná,
by se jí někdo odcizil.

At' už jste kdekoliv – ve stínu mrakodrapů či pod žhavým jižním sluncem, v betonové džungli měst nebo na volných prostranstvích luk a lesů – spojuje nás jedno: vůně společných ohňů, prach prošlých cesta teplo kamarádské dlaně.

At' už jsme čímkoliv – lidmi s existencí a plnou peněženkou či tuláky bez zítřka a bez majetku, všichni jsme naladěni na jednu strunu staré známé písně vzpomínek.

At' už je doba jakákoliv – povznášející na žebříčku iluzí a kariér nebo zašlapávající do bláta naše naděje a plány, my budeme stále patřit do jednoho kruhu z lidských dlaní, vůně jehličí, hvězd pod širákem a volnosti cest.

Bez rozdílu hranic, postavení a bez rozdílu věku.

Protože tramp dokáže milovat cestu pro její krásu, ne pro její cíl, a lidi pro jejich krásu duše a ne pro jejich úspěch.

HANKA

V. VÝROČÍ D.O. HOLSTER

Tam, kde se sklání svah Malého nad údolím Brtničky, je camp nejmladší jihlavské osady. A je to ryze dívčí klan.

Šlapu si to k nim stezkou historie i krásné podzimní přírody. Šed' těžkého příkrovu protrhlo sluníčko až po poledni. To se bezmála třicítka soutěžících toulá po okolí, hledaje holsterské symboly. Indiánské měsíce a jehly už probíhají poblíž Maríny.

Koukám, že osadnice s reprodukcí potomků nezahálají a tak se mezi trapery hemží krom psů i caparti> Soumrak

Tady neplatí, že všechny ohně jsou tak nějak stejné. Mě se tu moc líbilo.

Jiřča

dávno zahalil svažitě tábořiště a příchod oheň pochodně oznamuje slavnostní volání. Ze čtyř stran se tmou a tichem linou krásná slova... a poplachový oheň je zažehnut.

5. VÝROČÍ T.O. HORSKÁ RŮŽE

Tímto vás zvu do Pekla u České Lípy, k jedné mladé, ale akční a šikovné osadě. Já osobně obdivuji jejich vytrvalost při neustálé obnově osadního kempu, protože Peklo, jako takové, je neskutečně profláklé místo známé nejen trampíkům, ale hlavně rádoby milovníkům přírody. Dokonce i my ze Zběsilých důchodců jsme měli v Pekle kemp zvaný Fajmáz, který našli kamarádi Žrout a Masňák,

zalamování palců....

Foto Boránek a Lupajška

ale starost o tento kemp u „přátel přírody“ byla silnější než my. A to samé prožívají kamarádi z Horské růže. Proto jim přejeme do dalších let jen to NEJ při

ADAMOVA ROKLE PODRUHÉ

ANEB LETOROSTY NA ČESKÉ PŮDĚ

I když série celosvětových potlachů v zahraničí skončila desátým potlachovým ohněm v Texasu za hodně nevlídného počasí, někteří z trampů žijících v zahraničí se nechtěli vzdát tohoto způsobu setkávání a navrhli nenásilné pokračování formou tzv. Letorostů. Jejich realizaci v plánovaném termínu tehdy zhatil Covid 19 a následná restriktivní opatření, takže se Letorosty konaly o něco později. Po kanadských Letokruzích na Bush River se výzvy na další pokračování odvážně ujal Upír z Kroměřížska a další světové trampské setkání se po dvouleté přípravě konalo právě v této lokalitě. A to uprostřed září. Musím uznat, že měli vše pečlivě a do detailu připravené, včetně graficky vyvedených zvadel, camrátek a dalších artefaktů, ale i postavených chemických toalet, ohnišť v koridoru pro stany či zastřešeného pódia pro muzikanty.

Kemp v sevřeném údolí Adamovy rokle, po obou stranách s lesním porostem, byl idylickým místem, spolehlivě oslovujícím trampské duše

Bylo to vsuktku malebné. Bezpečně se strefilo i motto setkání: Vandr do šedesátých, protože jak se předpokládalo, účastníci byli vesměs starší ročníky, oceňující jedinečnou příležitost potkat se s trampskými kamarády z celého světa – z Německa, Švýcarska, Francie, Ameriky, Kanady či Austrálie. Podle podpisů a fotografií jsem jen tak orientačně napočítala zhruba ke třem desítkám těchto

zahraničních návštěvníků. Ale v podstatě měli být započítáni i trampští kamarádi ze Slovenska, kterých bylo poměrně hodně.

Někteří přijeli už ve čtvrtek, takže měli větší časový prostor na vzájemná setkání. Jako předvídavý se projevil i páteční oheň, kde se postupně sešlo přes dvě stovky trampů a hrálo se až do noci. Sobotní slunečné ráno bylo sice příslibem příjemného počasí, ale dopadlo to kapku jinak. Ještě odpoledne plné zajímavých originálních soutěžních disciplín a rozhovorů bylo ve znamení sluníčka. A také příslušné velice hezké ceny pro vítěze byly rozdány ještě za světla. Můj batůžek plnily drobné dárky od kamarádů z celého světa a já na oplátku

rozdávala knihy a básnické sbírky s mým podpisem.

Slavnostní zahájení potlachového ohně už v 18 hodin, zapáleného tradičním indiánským způsobem Bobem ze Stálkova, který také ohromil přítomné zpaměti odrecitovaným obsahově odpovídajícím proslovem, se ukázalo jako prozíravé. Oheň pak zapalovala mezinárodní čtveřice – Farář za Ameriku, Vilka za Austrálii, Jíra za Kanadu a Třešňa za Evropu. Při

předchozím fotografování jsem odhadla účast tak na tři stovky osob.

Na pódium nastoupila první kapela, ale moc toho zahrát nestačila, když se kolem půl osmé spustil déšť, který měl postupně slábnout, ale opak byl pravdou. Liják sílil, kdo se

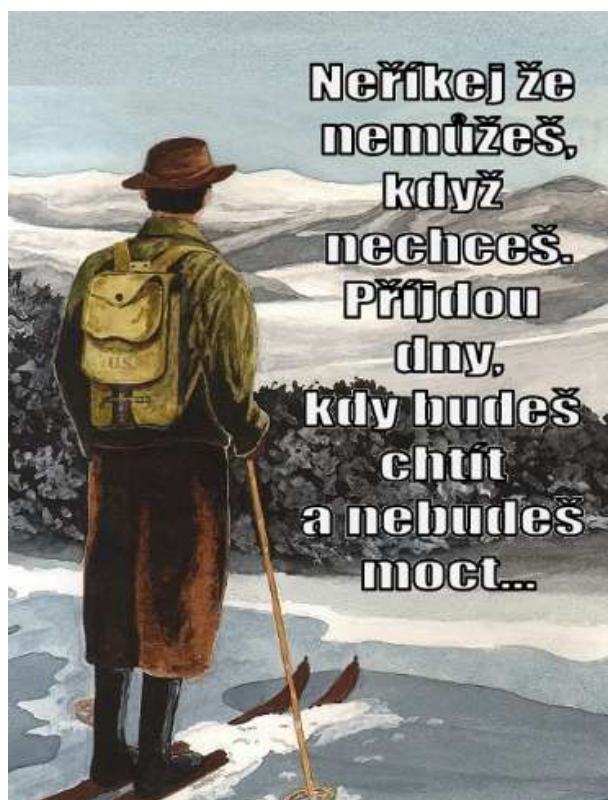
nevešel pod zavěšenou plachtu byl během několika minut naprosto promáčený a kolem nohou zabořených po kotníky do bahna proudily potoky kalné vody a řídkého blátíčka. Muzikanti to vyřešili vesměs tím, že se s nástroji nacpali pod střechu pódia a hráli společně. Seděla jsem v první řadě u ohně, ale ani pláštěnka, ani deštník mi nezachránily suchou kůži. Byly jsme s australskou kamarádkou promočené na kost, a tak jsem využila záchranné mise kamaráda Dandyho a vyškrábala se na kopec na

horní cestu, odkud nás odvezl neznámý ochotný kamarád. Zřejmě ani stany dole v údolí na tom nebyly nejlépe. Déšť a bouřky s blesky se úporně vracely a tak přechkat do rána nebylo zrovna lehké.

Nedělní rozdávání camrátek, odznaků, nášivek apod. už bylo takovou programovou tečkou za vyplaveným potlachem, ale pravdou je, že na tyto Letorosty, které jeden z kamarádů přejmenoval na Vodokruhy, nikdo hned tak nezapomene.

A kde budou další Letorosty? Oficiálně sice nebylo sděleno nic konkrétního, ale na můj dotaz na Fonyho z Kanady, pořadatele prvních Letorostů, připustil, že mladí z jeho kruhu o této možnosti tak trochu uvažují.

Hanka Hosnedlová

+++++

+++++

+++++

Zaslal Sgt Mamut

S.T.O. TULÁCI

...OSLAVILA 11.10.2025 NA KEMPU U KŘÍŽKU
V JOSEFOVĚ HUTI U PAVLOVIC 50 LET SVÉHO
TRVÁNÍ...

AHOJ A BLAHOPŘEJEME

+++++

+++++

+++++

+++++

FOTO ZASLAL
SHEFF

At' zvony po celém kraji zní
Advent oznamují.
At' všem lidem dobré vůle
se o lásce sní,
o Betlémské hvězdě
a pohádkových
vánočních dní.

OLD LADIES nevymřely

Ačkoliv šňůru letních týdenních výprav pod názvem Old ladies expedition její členky zapíchly už před několika roky, toto uskupení úplně nezaniklo. Sice ladies v početní převaze rezolutně zamítly pokračování expedic při jejich třicátém osmém ročníku a nebyly ochotné dotáhnout jejich sérii na kulatou čtyřicítku, další pravidelné setkání, situované na chalupu jedné z expedičnic, se koná dál. A to každý rok na podzim plný barev, zrání a chutí.

Ani letošní rok nebyl jiný. Pravda je, že s neúprosně postupujícím věkem upouštíme od namáhavých prací při úpravě a zazimování rozlehle zahrady a rybníka, dlouhých procházek a sběru hub, kterých ostatně letos moc nebylo. Ale debatní večery při dobrém jídle a pití pořád ještě stojí zato.

Tentokrát jsme se omezily pouze na trhání jablek (mimořádně šťavnatých), louskání ořechů (letos sice drobných, ale ve velkém množství) a hrabání listů pod rozložitým ořechem. Večerní posezení jsme však neošidily o nic – snad jen ty vzpomínky na předchozí expediční zážitky jsou stále vzdálenější a mlhavější...

Hanka

VZPOMÍNKA NA PIZÍSE

Tramp a bývalý šerif písecké T.O. Dakota – Pizís, občanským jménem Jan Řeřicha, byl nejen dobrým kamarádem, ale navíc také rybářem, houbařem, znalcem přírody, krejčím a hlavně výborným muzikantem. Byl vynikající kytarista, později hrál na banjo, mandolínu, dobro a na všechny strunné hudební nástroje.

Byl ročník 1947 a znal jsem ho od 15. let. Bydlel se svou matkou a sestrou v Písku, blízko dnešní hospody U šesti strun. Hodná maminka ho naučila šít na stroji, a tak kamarádům šil usárny, spacáky, futrály na kytary apod. Později šil i tenkrát zakázané džínsy, které byly jako americké (kapsy a zlaté zipy). To se tehdy samozřejmě nelíbilo ve škole, a když jsem v nich přišel do

prvomájového průvodu, byl jsem hned poslán domů. A tak jsme pak jeli s Pizísem a kamarády na Šumavu.

Některé nástroje si sám vyráběl nebo opravoval starší. Měl výborný sluch, nepotřeboval ladičky, později pracoval jako ladič foukacích harmonik v písecké Harmonice.

V šedesátých letech byl asi prvním hráčem na šestistrunné banjo. Když začala éra skupiny Greenhorns, uměl zahrát cokoliv z jejich repertoáru – jen z odposlechu. Hlavně měl ale rád trampské písničky a vyhrával první ceny na každém potlachu.

V letech 1973 – 70 jsme často jezdili na Šumavu, nejčastěji na Turnerovu chatu, kde se hrálo. Spali jsme pak v chatě nebo venku pod širákem blízko říčky Vydry. Z Písku jsme jezdili převážně stopem do Rejštejna, pak pěšky na Čekárnu a kolem Vydry na Turnérovou. Znali jsme kameny v řečišti Vydry kudy se dalo dostat na druhý břeh do Srní, kde jsme také hrávali. Druhá nejčastější trasa byla Žichovické jezírko u Sušice, samozřejmě stopem a

s Kouřáky – Synáčkem, Šlupkou...

Trampská písecká osada Kouř neboli Kouřáci byla jednou z nejstarších v Písku, založená kamarády v r. 1957. Kouřácké sleziny U Sulana byly každý pátek, později nejen U Sulana, ale v mnoha dalších hospodách. I tam Pizís vynikal a nosil nové písničky. Byl jediný z party, který nekouřil a pivo pil jen vyjimečně, kořalku pak vůbec. Bohužel to pak doháněl později a všechno, co dříve dělal poctivě a naplno, začal potom věnovat

alkoholu. V sedmdesátých letech jsme pak často jezdili na Ameriku s Kočkou ze Supáků, Třeskárnou, Standou Dušků, Sirem, Synáčkem, Šlupkou.

Pizís jezdil více na potluchy na Židárnu s Dakotou, s Frantou Kracíkem, Karlem Vogelem, Pavlem Malhockým Dakot'ákem, Pepíkem Faitem. Hodně se hrálo v trampské hospodě v Borečnici u báby Schránílů, kam chodili Kouřáci, kromě Pizíse i Petr Engl, Láďa Slanina, Honza

Vlach, Kuře, Kališáci Petr Důra, Jirka Bečvář a spousta dalších kamarádů z píseckých osad. Také další trampská chatová osada Kalich s námi jezdila na Židárnu, na Říčky, na Otavu, na Rybárnu a další místa. Mnohokrát jsme jezdili i na Blatensko, Křivoklát, na chatu k Synáčkovi nebo k Rejskovi na Otavě, do hospody na Cajzu.

Po 21. srpnu 1968 jsme nevěděli co bude dál a někteří jsme uvažovali o emigraci do Ameriky či Kanady. Většina z nás ale měla milující rodiče a tak nakonec odešel jenom tramp Drak, častý host U Sulana. Pizís uměl v té době perfektně anglicky a německy, také uvažoval o emigraci, ale kvůli mamince a sestře zůstal. Maminka by mu možná nebránila, ale chyběli by mu kamarádi.

Pizís, který pracoval na městském úřadu v Prachaticích dost tento úřad provokoval, když rovnou z práce – v maskáčích, s usárnou a banjem, vyrazil na Šumavu. Dvakrát jsem byl s Pizísem u výslechu na policii kvůli tenkrát podezřelým písničkám, zpívaným v hospodě Na radosti a jednou na ruské komandantuře v Písku, že jsme hráli v noci na obrněném transportéru na Havlíčkově náměstí písničku Běž domů, Ivane.

Většina Pizísových kamarádů se oženila a už se také tak často na vandry nejezdilo, převažovaly páteční sleziny v píseckých hospodách. Kouřáci a Dakotáci už byli dávno spojeni jako T.O. Kouřáci. Pizís se žádnou milenkou dlouho nevydržel a po smrti matky byla marná snaha dostat ho s námi na vandr nebo na slezinu. Byla to velká škoda, ale nepodařilo se nám Pizíse vrátit mezi tramské kamarády. Přesto na něj stále vzpomínáme v dobrém, na jeho písničky a muzikantské umění – v tom byl skutečně vyjimečný.

ŠAMAN T.O.Kouř Písek

S TRAMPINGEM JE KONEC! V ROVERKÁCH JE TO JAK NA VÁCLAVÁKU! ŽE ZA TO MŮŽEME MY?

Tramping se stal virální. Facebook, fotky campů, vandropisy, videjka na You Tube, bushcraft klauni co si hrajou na speciální jednotky NATO, ale sotva zvládnou zakopat vlastní hovno. Roverky se po revoluci proměnily z „tajného fleku pro pár zasvěcených“, jak to bývalo dávno v dobách socialismu na přírodní Disneyland pro každého, kdo má maskáče a profilovou sekerou.

„ZA TO ALE MŮŽE BREZINA!“

Za sdílení campů ve skupinách na FB, kam chodí desítky tisíc lidí? Za to, že každému druhému považuje CHKO za kulisu pro svůj lifestyle? Může za to ten, kdo si dovolil říct nahlas, že tohle všechno je nelegální, destruktivní a že se to jednou sesype? Což se přesně děje?

Když jsme si před pár lety všimli, že se z roklí stává víkendovej lunapark, že campy lítají po sockách jak letáky z Lidlu a že každému druhému kreton sdílí „tajnej flek“ do veřejných skupin, nedošli jsme k závěru: „Měli bysme to utajit.“ Došlo nám něco horšího: že tohle už nikdo neubrzdí. A tak jsme si řekli: „Dobře, když se tramping sám rozhodl podrízknout si větev, tak mu alespoň podržíme zrcadlo.“ A udělali jsme Tramské kempy. CZ. Ne proto, abychom pomohli úředníkům, ne proto abychom prozradili fleky... Ale proto, aby byl jednou provždycky černý na bílém záznam tohohle kolektivního sebepoškozování. Udělali jsme mu digitální parte a zároveň polní příručku pro všechny, kdo se dnes tváří, že „my přece nic.“

Zatímco se kamarádi hádali v komentářích, vyhrožovali Brezinovi, sdíleli jeho adresu a psali ódy na svobodu v lese, bylo celkem jasné, jak to dopadne. CHKO není tramským pašalík. Oheň v lese a stavby pod převisama nejsou folklór, ale průser. Takže jsme udělali něco, co vypadá zdánlivě kontraproduktivně: sebrali jsme tramping z lesa a nacpali ho do appky.

Když už to v reálu někdo dřív či později zbourá, ať aspoň zůstane ucelená digitální památka na to, jak vypadala tahle éra: všechna ta šílená jména campů, všechny ty slavný převisy, všechny ty „tajný“ fleky, co se dávno válely na FB, Rajčeti a Gogole Photos... Ironie? Totální. Zatímco se část osazenstva vzteká, že sopka „ohrožuje tramping“, realita je spíš opačná: tramping zničili ti, co z něj v devadesátých letech začali dělat atrakci.

Takže ano: - tvrdíme, že chceme přírodu chráni, přitom dokumentujeme všechny campy a u toho říkáme, že je to vlastně záchrana.

Jenže ono to tak fakt je. V reálu tam už dneska někde není co zachraňovat, jen

hasit průšvihy. To, co se zachránit dá, je paměť. A jestli má v budoucnu někdo říct: „Hele, takhle vypadala doba, kdy si lidi mysleli, že ohniště v CHKO je romantika a ne idiotie,“ tak k tomu nebude potřebovat tajnej tip od starýho kamaráda u piva, ale prostě otevře sopku a uvidí katalog jednoho sebeklamu.

A nejlepší na tom je, jak to spolehlivě všechny vytáčí. Jedni řvou, že jsme tramping zradili, druhí že jsme Brezinovský nohsledi, třetí, že prý „pomáháme úředníkům.“ Přitom jsme udělali jen to, před čím se ostatní kroutě jak žízala na háčku: přiznali jsme si, že tenhle styl „svobody“ už dlouhodobě nemá šanci.

Takže komu se to nelíbí, může klidně dál tvrdit, že za všechno můře Brezina, aplikace a udavači. Jen by si u toho mohl občas připomenout jednoduchou věc:

CAMP V CHKO NIKDY NEBYL PRÁVO, BYL TO JEN BONUS NA HRANĚ. A teď se na něj díváme v mobilu, protože v lese dost možná brzy nebude na co. Můžete si ale za to vy sami, kamarádi.

Ne každý z tímto názorem Trampské kempy CZ musí souhlasit, ale sluší se dát prostor i druhé straně, jakkoliv je pro nás nepřijatelný. Příkládám ještě pár příspěvků do případné diskuze.....

https://www.info.cz/zpravodajstvi-a-komentare/rozhovor-jan-pohunek-tramping-koreny-spory?fbclid=IwY2xjawNlt7xleHRuA2FlbQlXMAbicmlkETBtMTIHMxZETzc0UDVVZEozAR4PGehEV-LeJ97wWwKIQ5gJj0Moswxs4JHH-gsOrZ0o19Y3CxGq4urttb6I1w_aem_pmRutMde3bfg1ciaL-CLqw

https://ekolist.cz/cz/publicistika/nazory-a-komentare/pavel-kmoch-reakce-na-tzv.otevreny-dopis-ivana-breziny?utm_source=www.seznam.cz&utm_medium=sekce-z-internetu#dop_ab_variant=1544810&dop_source_zone_name=hpfeed.sznhp.box

IŠTVÁNOVINY

VZPOMÍNKA NA KAMARÁDA aneb IŠTVÁNOVINY NA RATOVĚ

Kamarád Šmejdy z osady Ratov – před pár dny by měl narozeniny. Jenže na jaře mu přijel poslední vlak a on nás opustil. Celoživotní přítel,

vzpomínek, veselí a hudby... přesně tak, jak to celý život Šmejdy, Ištván, Kid a Šneček v jedné osobě, měl rád.

JIRČA

spolužák, výbornej kuchař, nekonečný šprýmař a muzikant...

... a tak jsem obeslal hrstku kamarádů. Přijeli a dovezli spoustu

CHCEŠ PÍSEŇ SEVERU ZNÁT...?

... tak musíš vyrazit na 9 060 km dlouhou trasu z Vancouveru do Tuktojaktaku, kterou se svými

+++++

+++++

+++++

kamarády podnikl Hadě z T.O. Nevada. Bylo to náročné, ale krásné, jak se sami můžete přesvědčit z přiložených fotografií.

+++++

JUBILEA NA STRUNÁCH

Jako náplast na neuskutečňenou účast na narozeninovém koncertu na legendárním Lichotině začátkem října jsme pojednali pak následný listopadový zájezd do plzeňské Měšťanské besedy. Ten se uskutečnil přesně o měsíc později a také v jiném složení. Jedinou neměnnou veličinou zůstal Běda Šedifka Röhrich s jeho úžasným životním jubileem. Bylo až dle podivem, s kolika kamarády z minulosti i přítomnosti jsme se setkali jak před budovou, tak i potom v sále. Zdá se, že ta naše generační vlna je skutečně stále žíznivá po dobré muzice.

Pod názvem JEŠTĚ JSME TADY se tu totiž uskutečnil jubilantský hudební triptych, kdy účinkujícími byli Běda Šedifka (90), Štěpán Rak (80) a Petr Vrobel (60).

Koncert zahajoval nejmladší – Petr Vrobel, vynikající mandolinista a propagátor tohoto hudebního nástroje, a to i v pedagogické verzi na vysoké škole. Navíc se představil i jako kapelník uskupení VanSwing, které – jak už název napovídá – oblažilo publikum skvělým swingovým rytmem.

Jako druhý se na pódiu objevil Štěpán Rak se synem Matějem, kytarový virtuos a neúnavný hudební pedagog. Jeho nezaměnitelné hudební kreace na kytarové struny, ale i zajímavé pojetí některých známých trampských skladeb zabodovalo i tentokrát. U Štěpána oceňuji nejen jeho hudební stránku, ale i to jak otevřeně a samozřejmě se hlásí k trampskému společenství, i skutečnost, že neustále pokorně připomínal Šedifku, jeho hudební linku i kamarádství s ním.

A poslední vystoupil Šedifka, po řadě let také se synem Michalem. Jeho vystoupení předcházela zhruba čtvrt hodina jeho hostů – Přeletu MS, jehož kapelnice Romana Tomášková doplňovala Bědovo hraní jako basistka. Ačkoliv Šedifkův blok byl pestrou směsí jeho vesměs známých písniček, asi bych byla raději, kdyby jeho prezentaci byl vyhrazen delší časový úsek. Znáám Bědu jako neúnavného tahouna a nezmaru, který dokáže hrát doslova celou noc, a jsem si jistá, že by to dokázal i tady na pódiu.

Jeho oblibu dokumentoval nejen mohutný potlesk a reakce publika, které si zpívalo s ním, či spontánní stand up, ale i dlouhá řada gratulantů jak o přestávce, tak po skončení představení.

A já se už teď těším na příští setkání a jenom doufám, že to bude brzy....

HANKA HOSNEDLOVÁ

KOZOHODY V POŠUMAVÍ

Po čtyřech zimách a létech vyrážím do hodně vzdálených teritorií. Dorazilo i

K obzoru zamířily proužky dýmu z ohňů, do údolí se nesl halas a zpěv jak starých traperů tak i greenhornů a poryvy větru

+++++

Měsíc padajícího listí odchází spát do barevných závějů a osady Kůrovců a SVS Domažlice zavírají před zimou kemp.

nechutné, deštivě větrné, podzimní počasí. Přesto se na Hůrku nad nádražíčkem sešla početná skupina kamarádů.

zmítaly vypouštěnými draky. Podařená akcička to byla... a vše s kozím nádechem Príma, kamarádi!

ZLATÉ DNO ŽIJE

Píše se rok 1929 a mladí lidé hledají prostor kde uniknou městské civilizaci. A tehdy hluboko v brdských lesích vzniká kemp, který se později stane pojmem. Založila ho parta trampů, kteří si říkali Brdská zimní armáda, skupina lidí, kteří snili o tom, že les může být stejným (možná lepším) domovem jako kterékoliv obydlí. Vedli je legendy brdského trampingu Jerry Packard a Ladislav Broches Brožek. Zlaté dno fungovalo jako útulek pro duši. Sem se chodilo najít klid a půdu pod nohama, v zimě ohřát u ohně, v létě zabalit do usáren starosti a prostě být. Když jste se poprvé k tomu místu přiblížili, měli jste pocit, že jste se ocitli v jiném světě. V takovém, kde se čas řídí rytmem potoka, nikoliv hodinami a kde se přátelství vyřezává do malých kousků dřeva zavěšených na větvích starých smrků. Nebylo to jen místo kde se tehdy ještě stavěly stany. Bylo symbolem trampské svobody a Tichého vzdoru, který s sebou nesla mladá generace českých tuláků. Dodnes patří k nejznámějším trampským místům u nás. Přežilo generace i tragické zničení. Nebylo o chatách, nebylo o komfortu. Právě naopak. Jeho

kouzlo spočívalo v jednoduchosti.

Tři staré smrky, které stály jako strážci kempu, byly obsypané stovkami placek, na nichž trampové nechávali svoje vzpomínky, datace i jména osad. Bylo to něco mezi kronikou, památníkem a lesní galerií. Po II. Světové válce se navíc Zlaté dno stalo i pietním místem, kde trampové tichými obřady vzpomínali na padlé kamarády. Objevily se zde malé mohyly, dřevěné kříže i znakové cedule. Zdaleka to

nebyl oficiální hřbitov, ale o to větší měl emociální náboj. Stalo se cílem pro společenství lidí, kteří se sem nechodili předvádět, ale být sami sebou. Desítky let kemp fungoval bez jakýchkoliv oficialit, bez potřeby tu cokoli stavět. Těžba v okolí se střídala s klidem, některé osady vymizely, přicházely nové generace trampů, ale Zlaté dno stále stálo. Až

přišel rok, který vše obrátil naruby.

V únoru roku 2014 zasáhla kemp největší rána v jeho historii. Do prostoru Zlatého dna vjel harvester v rámci plánované těžby a tři hlavní památné smrky padly. A s nimi i desítky let vzpomínek, stovky placek, kus brdské historie, kterou už nebylo možné vrátit zpět. Trampský svět to zasáhlo jako úder. Nebylo to jen místo. Bylo to něco jako domov, který mu porazili před očima. Kolem zničeného kempu ležely rozházené

cedulky, polámané kusy historie, která přežila válku, komunismus i desetiletí nepřízně, ale ne přejezd těžké lesní techniky.

Z popela ale někdy roste nový příběh. Trampové se sem začali znovu vracet. Nejprve uklidili, co šlo. Později vztyčili nové totémy, obnovili některé symboly a snažili se, aby se na Zlaté dno nezapomnělo. Bude to zde ale někdy vypadat jako před rokem 2014? Jistěže ne. Stromy nerostou na povel. Ale duch místa se neztratil. Přežil v lidech, kteří se sem vracejí se stejnou úctou jako generace před nimi.

Pro toho, kdo se dnes vydá na Zlaté dno, znamená cesta víc než cíl. Les nezměnil, ale atmosféra stále dokáže překvapit. Vládne tu hluboké ticho, které neruší civilizace a především pocit, že kráčí po stopách všech,

kterí sem přišli před ním.

Přicházejte sem s respektem. Není to turistická atrakce, není to komerční kemp. Je to lesní duchovní místo. Přijít potichu, odejít potichu, nic neničit, nic po sobě zanechat, to je jediný správný způsob, jak se Zlatým dnem zacházet.

Zlaté dno je ukázkou toho, jak hlubokou stopu umí svoboda zanechat. A také připomínkou, jak křehká taková místa jsou. Není to jen kemp ukrytý v brdských lesích. Je to místo kde se prolíná tichá krása Brd s příběhy lidí, kteří tu zanechali kus svého života. Není to jen místo, ale živá paměť těch, kteří dokázali jít za svým snem a někdy za něj zaplatili víc, než by kdo čekal....

TRAMPSKÉ PSAVECKÉ SOARÉ

TRADIČNÍ PODZIMNÍ TRAPSAVECKÁ SLEZINA
V TĚNOVICÍCH,
LETOS NA TĚMA

TRAMPSKÉ VÁLKY

SE BUDE KONAT VE DNECH 7.-9.11. 2025

PROGRAM

PÁTEK

- VEČERNÍ ZPÍVÁNÍ, SPOLEČNÉ TLACHÁNÍ A POJÍDÁNÍ DOVEZENÝCH DOBROT

SOBOTA

- DOPOLEDNE - OPAŘENÍ PROTI ZMRZNUTÍ - BĚLÁNÍ DŘEVA
- ODPOLEDNE - VÝPRAV DO OKOLÍ, PŘÍPRAVY NA VEČER
- VEČER - ČTENÍ LITERÁRNÍCH PŘÍSPĚVKŮ NA TÉMA SLEZINY, NÁSLEDOVANÉ DALŠÍ ZPÍVÁNÍ

NEDĚLE

- UKLID PARY, DOJEMNÁ LOUČENÍ

SVÁ LITERÁRNÍ DÍLA O BOJI TRAMPŮ PROTI MASÁKŮM, BYROKRACI, ZNEPŘÁTELENÝM OSADÁM, SAMOZVANÝM I OPRAVDOVÝM OCHRANÁŘŮM A JINÝM ŠKŮDCŮM MŮŽETE ZASÍLAT UŽ TĚD, PRO PRVNÍ VERZI SBORNÍČKU NEJPOZDĚJI DO KONCE ŘÍJNA.
MAIL: SOUTEZ.TRAPSAVEC@SEZNAM.CZ

této psavecké retroakce. Hafran měl připravené výtisky své nové tramské detektivky Případ tuctu dýk a již první nátisk aktuálního těnovického sborníčku, ve které moje povídka bohužel nebyla, protože jsem ji poslala s maličkým zpožděním. Přehlídka čtených prací na téma Tramské války se odehrávalo za mohutného smíchu naslouchajících, protože letos se všichni psavci vrhli, a to úspěšně, na komediální nadsázkový styl. Jenom já jsem bohužel tohle téma vsadila do vážné roviny šedesátých let – prostě jsem neodolala vzpomínkám.

Základní sestavu přítomných tvořila dlouhými roky stmelená trapsavecká smečka, ale objevují se zde i nové mladé tváře, které jsou zárukou pokračování této nejstarší a naprosto nezávislé literární soutěže i v budoucnu. Alespoň já tomu věřím. Hudební tečka po poměrně dlouhém večerním čtení pak již nebyla tak výrazná jako předchozí večer, ale rozhodně nepostrádala pocit příjemné kulisy před spaním.

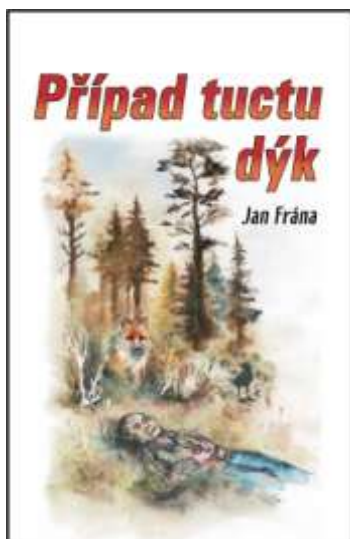
K listopadovému programu tramských psavců patří již tradičně víkendová slezina na těnovické faře poblíž Nepomuka. Ani letos tomu nebylo jinak, snad s výjimkou pátečního koncertování Bédi Šedifky, který dal tentokrát přednost řezbářskému setkání na Pardubicku. Pár z těch, kteří přicválali již v pátek, sice v sobotu odjelo, ale ty v pohodě nahradili jiní, již sobotní návštěvníci.

Musím jako vždy pochválit hostitele Vokonouna a vytvořené tradiční zázemí, ale také Hafrana s Tomem, jako organizátory

Pro mne bohužel skončil nedělní odjezd dost tragicky – na čerstvě napadaném sněhu na blátivém podkladu jsem uklouzla a upadla opět na nešťastné pravé rameno, které jsem si po pěti týdnech od prvního defektu s luxací znovu vykloubila. Díky obětavosti Dany jsem se dostala poměrně rychle do českobudějovické nemocnice, podstoupila znovu operaci v narkóze a nyní s rukou na šátku odpočítávám dny hojení, které postupují sakra pomalu...

Hanka

PŘÍPAD TUCTU DÝK

Vychází další Hafranova, celkově už devátá kniha v této řadě, z toho sedmá detektivka.

Případ začíná nálezem těla s dýkou sevřenou v rukách na hrudi. Vyšetřovatel případu nadporučík Koňadra se dostává do slepé uličky, když jej pátrání po původu zbraně zavede mezi trampy. Tam naráží na hradbu mlčení, a proto se obrátí na svého kamaráda kapitána Jana Sladkého, mezi trampy známého pod přezdívkou Kozina. Tím se dostávají do hry i kamarádi z trampské osady Causy, včetně amatérského detektiva Hároše.

Byla nalezená dýka vražednou zbraní? Jaký je její původ? Byla jediná, nebo jich vzniklo v dávné minulosti víc? Co znamená záhadná značka na čepeli?

Objevují se další dýky, další zločiny a otázek přibývá. Kdo dýky vyrobil a proč? Kam onen kovář zmizel? Mají dýky skutečně nějakou kouzelnou moc, jak naznačuje legenda? Vzniklo jich nakonec opravdu dvanáct? Nakonec otázka nejdůležitější: jaký byl motiv zločinu?

Jan Hafran Fráňa

Kniha je k sehnání u autora, na e-shopu Trampského magazínu i v běžné distribuci

NA SKOK V SOUSEDŮ

Téměř každá z dílčích etap trampingu byla doprovázena trampskými – ať už legálními nebo samizdatovými časopisy. Většina z nich se zachovala jako historický doklad doby a některé aktivně přežily až do dnešních dnů. Pravda je, že spousta z těchto trvalek přešla z tištěné papírové podoby na podstatně levnější, variabilnější a rychlejší internetovou formu. Přesto si některé ze zmiňovaných tiskovin dokázaly udržet svou papírovou tvář, což vítají nejen čtenáři, ale i sběratelé.

Chtěla bych se jen pár slovy zastavit u slovenských sousedů a jejich TRAMPSKÉHO SPRÁVODAJE TRAMP CLUBU BRATISLAVA, který stejně jako oblíbená SEVERKA vychází v tištěné formě. A to už hezky dlouho, protože u podzimního čísla této periodické tiskoviny, která se mi dostala do ruky, se nachází neuvěřitelné pořadové číslo 391. Časopis založil v roce 1992 dnes již nežijící Zdeno Brčko Dočkal, který jej obětavě redigoval až do své smrti. V současnosti jsem v redakčním hloučku zaregistrovala čínorodou Andy Bábovku, Lewise a Džipa a také řadu přispěvatelů.

Obsah barevně ilustrovaného „Zpravodaje“ dává prostor zprávám z osad a trampského dění, historii starých osad, vzpomínkám na trampské osobnosti, ocenění Hawkinsovou plackou či zvaldům na nadcházející potlachy a jiné trampské akce. Možná se to nezdá, ale naplnit smysluplně každý měsíc 26 stránek není zrovna snadné a proto tomuhle časopějsku držím solidárně všechny palce.

Hanka Hosnedlová

MUZIKANTSKÝ SVÁTEK

Zhruba v polovině října jsem si užila takový muzikantský nářez, na který se hned tak nezapomíná. Tradičně totiž na Fort Hazard přijelo na podzimní návštěvu bratislavské PEKARINGO, které ale doprovázel neúnavný skvělý brněnský Drobek se svým bratrem Petrem, rovněž muzikantem. A byl šrumeček, že se ani nechtělo jít spát.

Už několikrát jsem se zmínila, že Pekaringo má velkou část svého širokého repertoáru složenou z českých písniček, zejména rybolovem, kidovek apod. To by nebylo nic divného, ale oni zpívají tak bezvadnou

češtinou, takže ani jazykový znalec by nepoznal, že to není jejich mateřština. Já se téhle jejich jazykové zdatnosti obdivovala už před dávnými lety při prvním setkání na Portě v Ústí nad Labem a obdivuji ji dodnes. A také to, že hrají i málo známé Wabiho písničky, které ani čeští muzikanti příliš neznají... Dalším

zážitkem je Drobkova hra – ten je totiž opravdový čaroděj na strunách a má neskutečně nevšední dar Múzy Euterpe – nejenže hraje na různé nástroje, on hraje navíc božsky...

Prostě to byl hudební svátek a zůstane mým jedinečným zážitkem ve šperkovnici vzpomínek.

Hanka

POZNÁTE JE ?

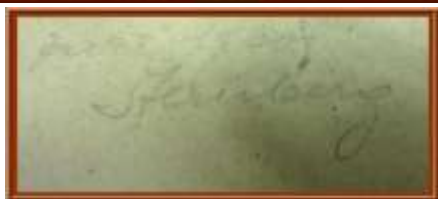
Díky kamarádovi Dandymu se mi prostřednictvím internetu dostaly do rukou staré černobílé fotografie – z ČESKOBUDĚJOVICKA!

Dandy je našel na nějakém aukru a tak putovaly ze Slovenska

do Čech. Pokusila jsem se získat nějaké konkrétní informace k jednotlivým postavám na snímcích, ale pamětníci tentokrát zklamali.

Proto se obracíme na širší čtenářskou obec, jestli vám některý z fotografovaných anebo míst (či podpis) nepřipomíná někoho z vašeho mládí, vašich vzpomínek... Bylo by fajn, dát těm tvářím konkrétní jména, eventuálně zařazení do jisté tramské lokality.
- hh -

++++
+
++++
+++
++++
++

NĚCO

PRO

MUZIKANTY...

... a nejen pro ně

https://www.youtube.com/watch?v=kO5pH7E_A1M

ČESKEJ ZLATOKOP V AUSTRÁLII

https://www.youtube.com/watch?v=JOP_y-SIEvY

ZA PŘÍPADNÉ PŘEKLEPY NA PŘEDCHOZÍCH STRÁNKÁCH SE HLUBOCE OMLOUVÁME. NEJSOU VINOU AUTORŮ, ALE JEN A POUZE ŠKODOLIBOU ČINNOSTÍ REDAKČNÍHO ŠOTKA. SNAD SE NÁM PŘÍŠTÍ ROK PODAŘÍ PRÁCI TOHO ZMETKA VÍCE OMEZIT..... AHOJ